CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI
BILL GAZON

TÂRG DE SCLAVI ÎN ZANZIBAR

No. 65

Lei 3.__

CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI BILL GAZON

TÂRG DE SCAVI ÎN ZANZIBAR

Nr. 65

Războiul mondial, pe urma căruia sângerează încă astăzi

neamurile, a distrus temelia a mii de familii, susţinătorii lor căzând pe câmpul de luptă, iar unii membri risipindu-se la toate vânturile.

Tânărul Bill Gazon şi-a pierdut şi el părintele şi bruma de avere ce o agonisise acesta. Rămas astfel singurul susţinător al familiei, se străduie să-şi clădească o existenţă nouă. În pieptu-i însă colcăie dorul de călătorii, de întreprinderi mari, de a se avânta prin ţări străine. Pe de altă parte, mamă-sa jeleşte pe fiica ei Thea, sora lui Bill Gazon, care, când nici nu împlinise bine zece ani, a fost trimisă, cu puţin înainte de izbucnirea războiului, la o familie prietenă din Moscova, spre a-şi petrece acolo vacanţa. De atunci însă, nu se mai ştie nimic de dânsa.

Lacrimile mamei sale sădesc în inima lui Bill Gazon hotărârea de a căuta pe sora-i dispărută şi, în cele din urmă, reuşi chiar s-o convingă să-l lase să plece. Trebui însă să-i făgăduiască solemn că nu se va abate niciodată de pe calea cinstei. Şi, astfel, sprijinindu-se numai pe propriile-i puteri, porni ocolul în jurul lumii. Destinul şi datoria ce şi-o luase de a găsi pe sora sa îl purtară prin ţări străine, unde avu de înfruntat nenumărate pericole. În acelaşi timp însă, cunoscu diferite categorii de oameni şi neamuri, din proprie experienţă, mult mai bine decât din cititul atâtor cărţi de călătorie.

Cititorii noştri îl vor aprecia, prinzând imediat simpatie de dânsul şi parcurgând, în tovărăşia lui, cele mai variate primejdii, prin mijlocul ţărilor şi locuitorilor de pe toate continentele.

E fapt constatat că numai acela care e nevoit să răzbată prin înseşi forţele lui pătrunde rostul şi sufletul noroadelor, iar nu călătorul care e înarmat cu bani. Acesta nu va vedea decât partea superficială, pe când celălalt va cunoaşte miezul. Şi Bill Gazon, pornind aproape fără nicio lescaie, ci bizuindu-se numai pe munca lui, va trăi evenimente şi va trece prin emoţii, adeseori de un tragic zguduitor, ce nu sunt date omului bogat să le guste.

Să-l însoţim!

TÂRG DE SCLAVI ÎN ZANZIBAR

Capitolul 1
Drumul în cala morţilor

Un miros greu, de putregai, sudoare şi rugină, atârna dens sub puntea vaporului ruginit, pe care nici steagul nu-l mai recunoştea. În întunericul înecăcios al calei, trupurile zdrobite ale prizonierilor se legănau în ritmul valurilor, amestecate cu gemete, şoapte şi tăceri mai apăsătoare decât orice ţipăt.

Bill Gazon, sprijinit de peretele rece de tablă, respira sacadat. Capul îi pulsa încă după lovitura care îl adusese aici, dar mai mult îl durea absenţa vocii surorii sale. Unde era Thea? Fusese luată? Se afla şi ea în cala asta blestemată sau în alt compartiment, poate chiar într-una dintre cabinele ofiţerilor acelui echipaj blestemat?

Oceanul gemea undeva departe, cu valuri leneşe ce izbeau bordajul vasului ruginit. Dar aici, în întunericul puturos al calelor, nici măcar clipocitul apei nu se mai auzea. Aerul era îmbâcsit, fierbinte şi greu de respirat, un

amestec de sudoare, sânge şi lemn ud. Lanţurile ruginite zornăiau slab la fiecare mişcare. Un oftat slab, aproape imperceptibil, se stinse în umbră.

Bill Gazon deschise ochii brusc, ca un animal rănit. Îi pulsa tâmpla, iar capul părea că i se învârte într-o roată de foc. Încercă să-şi mişte mâinile, dar constată că încheieturile îi erau strânse în nişte cătuşe reci, aspre. Se uită în jur, dar întunericul era aproape total. Doar o fâşie slabă de lumină, filtrată de un grilaj de sus, desena contururi tulburi. O respiraţie grea şi regulată se auzea din apropiere.

— Sam... şopti el cu greu.

Nu primi răspuns. Se târî puţin, trăgând după el lanţurile scurte şi groase. Atingerea pielii prietenului său îl făcu să tresară. Sam trăia. Era conştient, dar profund slăbit. O rană înroşea umărul stâng. Pielea i se dezlipise sub curelele care-l legaseră de grinda metalică. Bill oftă şi închise ochii pentru o clipă.

Undeva, mai încolo, un plânset sfâşietor îi făcu inima să tresară. O voce feminină, poate franţuzoaică sau italiană, striga numele unei surori. Gemete, blesteme în diferite limbi, strigăte scurte de durere. Încet, conturul ororii devenea clar. Nu erau singurii. Zeci de prizonieri fuseseră închişi acolo. Bărbaţi, femei, unii în picioare, alţii târându-se, alţii... deja fără viaţă.

Bill înţelese totul într-o clipă. Fuseseră capturaţi, probabil drogaţi şi urcaţi pe vasul care acum îi ducea spre o destinaţie necunoscută. Dar totul indica un singur lucru: vânzare. Trafic de fiinţe umane.

În apropiere, cineva murmură:

— Au spus că mergem în Zanzibar... în fortul vechi... la piaţa secretă...

Altă voce, tremurândă, adăugă:

— Au luat o fată... o blondă. Era separată de noi. Am auzit că e păzită într-un compartiment de sus... O cheamă Thea.

— Erau două fete şi ambele blonde. Se pare că astea

au cea mai mare căutare la nenorociţii ăştia, se auzi de altundeva o voce la fel de stinsă.

Bill se smuci. Lanţurile ţipară. Inima i se strânse ca într-un cleşte. Thea? Sora lui? De luni de zile o căuta prin porturi africane, prin insule pierdute, prin gări decolte şi baruri de contrabandişti. Ar fi putut fi o coincidenţă... dar el nu credea în coincidenţe.

Timpul nu mai avea sens. Când se deschise uşa metalică de la capătul calelor, o lumină crudă şi albă inundă compartimentul. Cei mai mulţi prizonieri îşi acoperiră feţele cu mâinile, unii doar mormăiră. Se auzeau paşi mulţi, disciplinaţi. Şi o voce rece, cu accent asiatic, care dădea ordine.

Un bărbat înalt, japonez, cu păr pieptănat perfect şi ochelari rotunzi, coborî treptele ca un funcţionar în inspecţie. Ţinea o tabletă în mână şi nota. La fiecare două-trei siluete, ridica fruntea şi întreba ceva rapid în japoneză. În spatele lui, un negru masiv, cu baston de cauciuc, lovea pe cei ce nu răspundeau imediat.

Japonezul ajunse în faţa lui Bill. Se uită lung, apoi zâmbi uşor.

— Blond. Europeneşte frumos. Trupeşte... potrivit. Bine format. Încăpăţânat. Nu pare rupt. Treci la „clasa B”. Preţ estimativ: dublu.

Bill scuipă la picioarele lui. Un baston îi muşcă spatele imediat. Căzu în genunchi, dar privirea îi rămase neînduplecată.

— Vom vedea, baka... mormăi japonezul şi plecă mai departe.

După încă o oră de inspecţie, câţiva prizonieri – printre care şi Bill – fură dezlegaţi şi duşi sus, pe punte. Aerul proaspăt le tăie răsuflarea. Cerul era roşiatic, iar în zare se întindea o fâşie de pământ... o insulă mare, cu coline verzi şi clădiri albe. Pe catargul vasului flutura un drapel ciudat: un dragon negru înfăşurat în jurul unui coral.

Bill încremeni. Un marinar, văzându-i privirea, zâmbi batjocoritor.

— Zanzibar, băiete. Când păşeşti acolo, nu mai exişti. Eşti doar o marfă. Sau... un mort.

Bill strânse pumnii. Dar eu n-am de gând să fiu nici una, nici alta. Iar Thea... dacă e acolo... n-o să fie vândută nimănui.

O voce subţire, tremurată, se auzi aproape de el:

— Suntem mulţi, domnule... foarte mulţi... şi toate fetele... le-au ales pe cele mai frumoase...

Era o tânără blondă, cu rochia sfâşiată şi ochii goi de lacrimi. Nu părea să aibă mai mult de optsprezece ani. De-o parte şi de alta, alte figuri se mişcau în semiîntuneric: femei tinere, un băiat slab cu faţa brăzdată de sânge uscat, doi negri înlănţuiţi care îşi spuneau rugăciunea.

Sam nu era departe. Îi întâlnise privirea. Făcu un semn abia perceptibil cu capul un amestec de *„suntem încă în viaţă”* şi *„nu e sfârşitul, prietene, Bill.”* Dar gura lui rămăsese încleştată. Nu era loc de optimism în cala aceea, unde doar gândul la răsuflarea următoarei ore era o victorie.

Vasul, un vapor lung, unsuros, fără nume vizibil, era condus de asiatici şi arabi care rareori rosteau vreun cuvânt. Când o făceau, era doar pentru a urla ordine. Era evident că navigau spre sud, dar unde? Răspunsul veni într-o seară, când unul dintre marinarii chinezi, bând o gură zdravănă dintr-un bidon, scuipă pe jos şi zise către altul:

— Zanzibar. Sclav bun acolo. Fete albe se vinde cu aur.

Bill încremeni. Zanzibar. Numai cuvântul era suficient să umple o carte întreagă de cruzimi şi comerţ cu oameni. Sclavia fusese declarată abolită oficial, dar în umbra negustorilor şi a porturilor, comerţul uman continua. Acolo, în bazarurile ascunse ale insulei, în palatele cu ziduri groase şi perdele grele, se licitau vieţi.

Vaporul se apropia de ţărm. Într-o dimineaţă, razele soarelui pătrunseră prin oblonul spart de deasupra.

De pe punte, se auzea rumoare, şi cei din cală simţeau

mirosul ţărmului. Miros de mirodenii, de iasomie, de mucegai colonial. Era Zanzibar.

Sam şopti:

— Bill... vezi acolo în spate? Ăla nu e... Stilwell?

Bill întoarse capul. Dintr-un colţ întunecat, o umbră părea să se mişte. Faţa chinuită a lui Ronald Stilwell, legat la mâini şi cu obrazul brăzdat de o cicatrice proaspătă, se întrezărea. Trăia.

— Trăim, Sam... încă trăim... dar trebuie să scăpăm, altfel...

Dar nu apucă să termine. Trapul greu al unor paşi se auzi deasupra. Se deschise trapa, iar o scară fu coborâtă. Lumina invadă cala. Un om cu turban alb, însoţit de doi arabi înarmaţi, începu să coboare.

— Timpul să alegem marfa... Fetele primele!

O tăcere adâncă se aşternu în cală. Până şi gemetele încetară. Unul câte unul, prizonierii fură scoşi la lumină, cu lanţuri la mâini sau la gât, traşi de frânghii ca nişte vite. Vântul sărat al oceanului le izbi feţele palide, dar

pentru mulţi era deja prea târziu, se târau mai mult decât mergeau.

Bill Gazon fu tras în picioare de un arab înveşmântat în haine largi, care-i aruncă o privire de dispreţ şi-i înfipse o suliţă în coaste.

— Mergi, câine!

Sam, ceva mai în spate, mergea cu paşi grei, dar ochii lui cercetau împrejurimile. De-o parte şi de alta a cheiului, nave mici, *dhow*-uri cu pânze albe, se legănau în briza caldă. Portul fremăta de viaţă: negustori indieni cu turbane, băştinaşi cu pielea unsă cu uleiuri aromate, femei acoperite cu voaluri viu colorate, soldaţi cu tunici kaki şi feţe inexpresive.

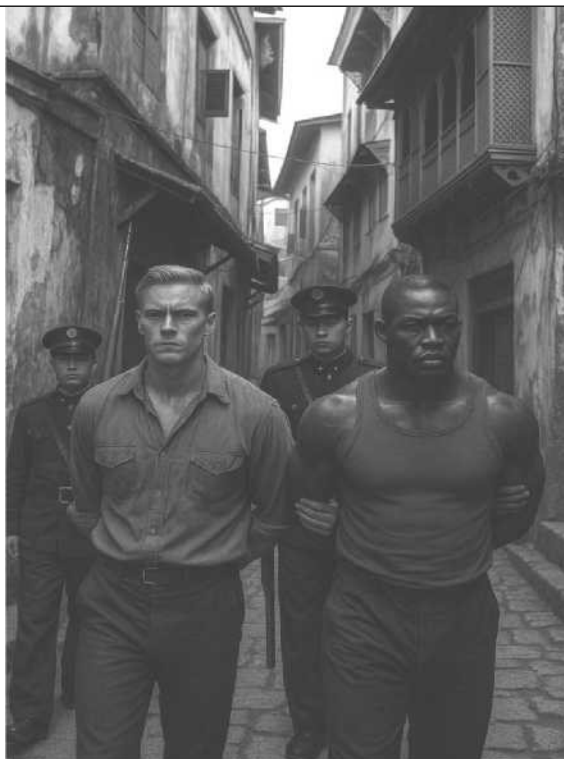
În depărtare, se profila oraşul de piatră: Stone Town, vechiul cartier arab. Case albe, cu obloane de lemn, moschei înalte, minarete care sfidau cerul. Aerul era plin de mirosuri: scorţişoară, cuişoare, mentă, praf de drum şi sudoare de sclav.

Zanzibar. Insula mirodeniilor. Insula comerţului cu oameni.

Ghidul îmbrăcat în alb îi conduse pe prizonieri spre o clădire joasă, cu pereţi groşi, decorată cu un simbol sultănesc. Un vechi fort arab, transformat într-un depozit viu de carne umană.

Înăuntru, grupul fu împărţit. Fetele fură trase într-o parte, iar bărbaţii, cu tot cu Bill şi Sam, în altă cameră, întunecoasă, cu gratii grele şi podeaua acoperită cu rogojini murdare. Bill îşi muşcă buzele până la sânge.

— Thea, unde eşti? Nu cumva...? Doamne, nu! Orele treceau încet. Prin ferestruicile înalte, se zăreau doar bucăţi de cer. Dincolo de ziduri, se auzeau tobele, larma pieţei, glasuri care râdeau, vindeau, negociau.

Orele treceau încet. Prin ferestruicile înalte, se zăreau doar bucăţi de cer. Dincolo de ziduri, se auzeau tobele, larma pieţei, glasuri care râdeau, vindeau, negociau.

Un om intră. Avea o tunică de mătase albă, o sabie cu mâner de fildeş şi o atitudine de nobil. Faţa lui era asiatică, dar vocea, rafinată şi rece, trăda o inteligenţă crudă.

— Eu sunt Ibn Fahar, stăpânul acestui lot. În curând veţi fi... licitaţi. Unii pentru muncă, alţii pentru plăcere. Nu încercaţi să scăpaţi. Zidurile sunt vechi, dar mai groase decât speranţele voastre.

Îşi roti privirea.

— Ah, şi dacă între voi se află cineva numit Gazon... să ştie că sora lui e deja rezervată.

Bill înlemni. Pumnii i se încleştară, iar Sam abia îl opri

să nu sară la gâtul vizitatorului. Ibn Fahar zâmbi.

— Ne vom revedea curând, domnule Gazon. Poate chiar în arenă, cine ştie?

Uşa se trânti în urma lui, iar în cameră coborî din nou tăcerea.

În zilele ce au urmat, prizonierii fură mutaţi pe furiş, noaptea, în cete mici, cu feţele acoperite şi picioarele legate. De fiecare dată, portul fremăta altfel. De pe mare venea mirosul umed de recifuri şi peşte, iar din oraş se înălţau cântece arabe, sunete de flaut şi chemări de vânzători nocturni.

Bill şi Sam fură scoşi la trei zile după sosire. Însoţiţi de trei gardieni înarmaţi cu puşti vechi Martini-Henry, fură urcaţi într-o căruţă acoperită cu rogojini negre şi duşi printr-un labirint de străduţe înguste.

Drumul trecea prin Stone Town, dar nu pe arterele comerciale. În loc de piaţa cu fructe sau moscheile măreţe, cei doi văzură faţa întunecată a oraşului: curţi interioare pline de copii desculţi, ziduri cu mucegaiuri albastre, porţi sculptate care ascundeau case întunecate, de unde ieşeau femei cu ochii acoperiţi de voaluri şi cu lanţuri de argint la glezne.

— Ce e locul ăsta, Bill? şopti Sam. Nu-i bazar, nu-i cartier... pare o altă lume.

— E partea nevăzută. Asta-i Zanzibarul real. Aici nu vin turiştii. Aici se fac afacerile murdare.

Într-un final, căruţa se opri. În faţa lor se ridica un zid înalt, acoperit cu iederă sălbatică. Poarta se deschise cu un scârţâit şi se închise imediat după ce intrară. Închisoarea părea o fortăreaţă colonială, părăsită, dar în realitate era vie: paznici tăcuţi, porţi groase de lemn, camere fără ferestre. Un fel de închisoare secretă, în afara legilor şi a ochilor.

Fură cazaţi într-o celulă rece, cu pereţi umezi, sub nivelul solului. Tavanul scund, paiele mucegăite şi şobolanii îngroşaţi de umezeală completau peisajul.

Într-o dimineaţă, o femeie bătrână, cu pielea zbârcită

ca pergamentul şi cu ochi galbeni, le aduse apă într-o oală de lut şi un fel de terci gri. Se opri pentru o clipă şi, cu o voce şoptită, zise în swahili:

— Sclavii trăiesc mai mult decât morţii, dar mai prost.

Apoi dispăru ca o umbră. Bill şi Sam se priveau fără cuvinte. Erau la mila unui sistem care funcţiona dincolo de orice lege. Un univers al întunericului şi al negoţului, întreţinut de corupţie, aur şi frică.

În zilele următoare, Bill observă că din ce în ce mai mulţi oameni dispăreau din celule. Nu se mai întorceau. Unii mergeau pentru „vizite”, alţii erau scoşi noaptea. Într-o noapte, însă, se auzi o conversaţie prin pereţii subţiri de piatră.

— ... lotul de europeni se pregăteşte pentru piaţa secretă. Sultanul vrea să-şi reînvie colecţia de sclavi albi... cică are o preferinţă pentru cei cu ochi albaştri.

Bill încleştă pumnii.

— Sam... ăsta nu e doar comerţ. E un joc bolnav. Trebuie să ieşim de aici.

— Dar cum, prietene? Ne păzesc de trei ori pe zi, şi nici nu ştim în ce parte a oraşului suntem.

— Vom afla. Trebuie să punem mâna pe o hartă, pe un om care vorbeşte. Poate femeia aceea bătrână...

***

Pe măsură ce Bill plănuia, oraşul fremăta de pregătiri. Într-un palat aflat în mijlocul unei grădini luxuriante, un personaj misterios, cunoscut doar ca Emirul Negru, ordona aducerea „exemplarelor” în cea mai mare sală de vânzări, unde urmau să fie prezentate în faţa a douăzeci de licitatori veniţi din India, Arabia şi chiar din Europa de Est.

Dar Bill nu ştia încă de existenţa lui. Tot ce ştia era că sora lui trăia, dar timpul curgea. Iar Zanzibar, cu frumuseţea lui otrăvită, nu ierta.

Zilele în celulă curgeau grele ca smoala. Nu se mai ştia dacă era dimineaţă sau seară. Din când în când, un geamăt adânc venea din pereţi, poate ecoul unui

prizonier de dedesubt sau doar suspinul zidurilor vechi. Apa avea gust de rugină, iar terciul servit o dată pe zi părea făcut din coji de manioc şi făină stricată.

Într-o seară, uşa grea se deschise brusc. Gardianul cu turban roşu aruncă înăuntru doi oameni legaţi, apoi trânti zăvorul fără o vorbă. Cei doi gemură. Erau un bărbat cu mustaţă blondă, probabil german, şi o tânără în zdrenţe, cu chipul ascuns de părul lung şi ud.

— Sunteţi vii? întrebă Bill.

— Deocamdată, zise bărbatul cu voce răguşită. M-au prins în Mombasa. Sunt Karl Niedermann, comerciant de ceai. Iar ea... cred că e franţuzoaică. N-a scos un cuvânt.

Fata tremura, dar când Bill se apropie de ea, ridică ochii. Erau verzi, limpezi, dar goi, ca şi cum sufletul îi fusese smuls.

— Cum vă numiţi? o întrebă blând.

— Elise... răspunse încet, într-o franceză abia auzită. Elise Garnier. Nu ştiu cât timp am fost legată. Mi-au spus că mă duc la un „concurs de frumuseţe pentru prinţi”.

Sam scuipă cu dispreţ.

— Băga-mi-aş pumnii-n regii lor!

Pe măsură ce zilele treceau, Bill învăţa să numere paşii gardienilor, să distingă paşii grei ai celor beţi de mersul tăcut al supraveghetorului în civil, care se uita pe gaura vizetei şi lua notiţe.

Niedermann avea un plan.

— Terenul ăsta a fost un fort portughez, apoi a fost folosit de arabii din Oman. Am simţit curent de aer venind din podea, pe lângă un perete. E posibil să fie o veche ieşire de urgenţă. Dacă am avea o daltă sau ceva ascuţit...

Dar nu aveau. Tot ce puteau face era să observe, să adune informaţii şi să-şi păstreze minţile limpezi.

Într-o noapte, urletul unei femei zgudui zidurile. Bill tresări. Sam se ridică şi lipi urechea de perete.

— O scot pe Elise!

Zăngănit de lanţuri, o uşă izbită. Elise se zbătea, dar

doi paznici o smulseră afară. Bill lovi cu pumnul în uşă.

— Lăsaţi-o, porcilor! E un om, nu o marfă!

Dar vocea lui se pierdu. Ceilalţi tăcură, obosiţi. Noaptea fu lungă, şi dimineaţa veni cu o linişte grea. Elise nu se mai întoarse.

— Ori a fost vândută deja, ori... altceva, spuse Niedermann cu o voce de piatră.

Pe la mijlocul lunii, gardienii le legară mâinile şi-i scoaseră la lumină. Pe Bill îl usturau ochii. Trecuseră multe zile în întuneric. Fură urcaţi din nou în căruţă. De data asta, li se alăturau alte feţe necunoscute, negri din Africa centrală, o femeie cu sari indian şi un băiat slab, adolescent, cu ochi albaştri de copil nobil.

Căruţa porni din nou, dar nu spre port. De data asta, traseul ducea spre dealurile din afara oraşului, unde natura se amesteca cu ruinele vechi ale sultanatului.

Zanzibarul, altădată un regat mândru sub conducerea sultanilor omanezi, era acum o relicvă vie. Sub acoperişul palatelor de marmură se ţeseau intrigi, iar în umbra grădinilor cu iasomie şi tamarind, sclavia încă îşi păstra rădăcinile. Insula era o păpuşă frumoasă cu sfori sângeroase.

Pe la marginea unei plantaţii părăsite, printre palmieri uscaţi şi ziduri căzute, se afla o altă închisoare, una invizibilă pe hărţi, dar prezentă în reţeaua de corupţie care alimenta Orientul Mijlociu şi Asia.

Aici fura coborâţi cu brutalitate într-un beci boltit, cu lanţuri la pereţi şi lumină difuză. Zidurile erau acoperite cu semne ciudate, un amestec de arabă, portugheză şi simboluri necunoscute.

Aşteptau. Ceva urma să se întâmple.

— Ce crezi că e locul ăsta? întrebă Sam.

Bill privi în jur. Se gândi la Elise. La sora lui, poate trecută deja prin acel loc. La reţeaua de răpitori. La Emirul Negru, despre care auzise în şoapte.

— E antecamera iadului, Sam. Dar şi iadul are o uşă. Noi trebuie s-o găsim.

***

CAPITOLUL 2
Insula blestemată

Soarele ardea ca o torţă deasupra oceanului Indian, iar fâşia de pământ care se apropia părea ireală, ca o viziune dintr-un vis tropical. Vapoarele de abur lăsau dare subţiri de fum, plutind leneş spre ţărmul acoperit de palmieri. Zanzibar. Cuvântul avea un sunet molatec, parfumat... dar în realitate era o capcană. Un vechi nod de sclavie şi comerţ, cu istorie plină de sânge şi parfum de mirodenii, o insulă a contrastelor – şi, după cum avea să afle Bill Gazon, un loc unde coşmarul încă trăia sub mască exotică.

Prizonierii coborau în şir, păziţi de oameni înarmaţi până-n dinţi. Unii erau negustori locali în robă lungă şi turbane colorate, alţii mercenari africani cu automate AK strălucind la soare. Printre ei, discret, se mişcau figuri cu ochi oblici şi îmbrăcăminte de marinar asiatic. Nimeni nu vorbea tare. Numai comenzi scurte, scurte strigăte şi bâzâitul insectelor.

Bill şi Sam mergeau legaţi cu o frânghie groasă de alţi patru bărbaţi. Printre ei, un neamţ plin de vânătăi, un indian înfometat şi doi africani tăcuţi. Bill îşi ţinea capul ridicat, încercând să vadă peste zidul de piatră albă care înconjura portul. Departe, pe o colină, se ridica o fortăreaţă veche, probabil construită de portughezi, cu turnuri rotunde şi creneluri prăbuşite.

— Cred că acolo mergem... mormăi Sam.

— Acolo e groapa cu lei, zise neamţul cu voce joasă. Eu am mai fost pe-aici. Fortul e centrul. Acolo te pregătesc. Apoi... te vând.

— Ce înseamnă „te pregătesc”? întrebă Bill.

— Te tund, te spală, te învaţă să taci. Dacă eşti femeie, e mai rău... Dacă eşti bărbat tânăr, depinde ce muşchi ai. Te duc în secţiuni diferite. Se numeşte „triere”.

Şirul de prizonieri fu escortat printr-o poartă grea de metal. Dincolo de ea, străzile oraşului fremătau de viaţă. Arome de curcuma, peşte uscat şi tamarind pluteau în aer. Femei cu baticuri viu colorate vindeau fructe din coşuri, iar bărbaţi cu feţe austere stăteau pe scaune joase, sorbind ceai negru din ceşti de ceramică. Nimeni nu se mira de convoiul de captivi. Oamenii se fereau din drum şi îşi vedeau de treabă. Complicitatea tăcută era parte din rutina zilnică.

Fortăreaţa era înăuntrul oraşului vechi, înconjurată de ziduri groase. O clădire de piatră alb-gălbuie, cu obloane grele şi porţi de fier. Înăuntru, curtea era plină de prizonieri. Unii stăteau în genunchi, alţii în şezut, sprijiniţi de ziduri. Într-un colţ, câteva femei cu feţele acoperite plângeau în tăcere.

Bill fu tras într-o încăpere cu pereţi de piatră. Un asiatic scund, cu mănuşi albe şi o mustaţă subţire, îl măsură din priviri.

— Încă un european. Blond. Ochi albaştri... Fără boli vizibile. Îl trimitem la grupul C.

— Care grup e ăsta? întrebă Bill, scrâşnind din dinţi.

Omul nu răspunse. Se uită spre unul din gardieni.

— Să-l duceţi în carceră. Până mâine. Apoi în pregătire. Înregistraţi-l. Foaie de evaluare: 92%. Posibil valoare înaltă.

Foaie de evaluare. Valoare. În capul lor, erau doar cifre şi marfă.

În celula întunecată, Bill fu închis singur. Trecuseră ore întregi. De undeva, dintr-o altă aripă a fortului, se auzeau strigăte, râsete grosolane şi ocazional – cântul unei voci feminine. Subţire, stins, dar clar. Cuvinte franţuzeşti, probabil un cântec de leagăn.

Inima i se strânse. Vocea... era cunoscută. Poate... poate era chiar Thea.

A doua zi, a fost trezit cu un jet de apă rece. Un bărbat cu dinţii de aur îi ordonă să se dezbrace şi-l perie brutal cu o perie de sârmă. Un altul îl rade cu o lamă ruginită, apoi îl îmbracă într-o haină subţire, aproape transparentă. Sam fusese dus în alt sector. Nu avea idee dacă era încă în viaţă.

Pe hol, îl întâlni pe neamţul din port, care-l privi cu ochi tulburi.

— Azi nu ne vând, îi şopti. Azi ne arată...

— Ce?

— Că nu suntem oameni. Suntem cifre. Şi trebuie să arătăm „bine". Să plătim din sânge pentru fiecare cent.

Bill simţi că îl apucă furia. Dincolo de ruşinea de a fi tratat ca un animal, dincolo de frică, răsărea ceva şi mai aprins: setea de răzbunare. Şi o convingere neclintită: Thea e aici. Vie. Şi trebuie s-o găsesc. Chiar dacă va trebui să dărâm acest fort piatră cu piatră.

***

Noaptea căzuse peste fortăreaţa din inima Zanzibarului ca o manta neagră de tăcere. Doar torţele fumegânde care luminau curţile interioare mai aruncau umbre tremurătoare pe zidurile groase. De sus, din turnuri, se auzeau paşii ritmici ai santinelelor şi, uneori, scrâşnetul metalic al roţilor unui scripete. Prizonierii nu dormeau. Stăteau nemişcaţi, încolăciţi în cotloane, cu ochii larg deschişi. O linişte densă, îmbibată de groază, stăruia în aerul greu de vară.

Bill era închis într-o celulă izolată, cu doar o pătură aspră şi un vas de apă. Se ridicase şi, lipit de grilajul din uşă, asculta. Auzise din nou vocea aceea – cântând acelaşi refren franţuzesc, în surdină, undeva deasupra lui, poate într-o cameră înaltă, poate într-un turn. Era Thea? Sau era doar o amăgire născută din disperare?

Zgomot de paşi. Cheia se învârti în broască.

Două siluete intrară. Un bărbat subţire, cu chipul asiatic, îmbrăcat elegant într-un costum bej fără pată, şi un însoţitor masiv, probabil din Kenya sau Somalia, cu o

sabie lungă la brâu. Chipul asiaticului era inexpresiv, dar ochii... ochii aveau o strălucire rece, de prădător obişnuit cu sângele.

— Bună seara, Mister Gazon, spuse în engleză curată. Sper că v-aţi acomodat.

Bill nu răspunse. Se rezemă de perete şi îl privi cu tărie.

— Permiteţi-mi să mă prezint. Sunt domnul Kenzo. Reprezint o organizaţie care... facilitează tranzitul unor fiinţe umane dintr-un punct în altul al lumii. Cu alte cuvinte, sunt un intermediar. Cei ca mine ţin lumea în echilibru.

Bill râse în batjocură.

— Spui asta în timp ce vinzi oameni ca pe vite?

Kenzo înclină uşor capul.

— Prefer termenul „redistribuire a valorii biologice”. Sună mai puţin... visceral. Oricum, nu sunteţi un caz obişnuit. Sunteţi cunoscut în anumite cercuri. V-aţi căutat sora cu o tenacitate neobişnuită. V-aţi luptat în porturi, aţi supravieţuit capcanelor. Asta vă face interesant.

— Unde e Thea?

Kenzo zâmbi ca un şarpe.

— E în siguranţă. Pentru moment. Însă trebuie să ştiţi că ea este destinată unui client foarte important. O figură discretă. Are gusturi... rafinate. Nu e vorba de bani în cazul ei. E o promisiune. O garanţie. O piesă rară din colecţia unui cunoscător.

Bill făcu un pas, dar corpul uriaşului sosi între ei într-o fracţiune de secundă.

— Nu vă enervaţi. Vă propun o alternativă. Vă ofer o şansă: participaţi la „Selecţia Kivuma”. O luptă controlată, între prizonieri aleşi. Supravieţuitorul devine gardian. Poate urca. Poate... să negocieze.

— Şi dacă refuz?

— Veţi fi vândut. Nu aici, ci în interiorul continentului, la o mină de coltan. Durata medie de viaţă acolo este de şapte săptămâni.

Kenzo se întoarse spre uşă. Înainte de a ieşi, rosti calm:

— Gândiţi-vă. Lupta e mâine dimineaţă. Dacă intraţi, aveţi o şansă. Dacă nu... veţi dispărea.

Uşa se închise. Întunericul redeveni total. Dar în mintea lui Bill se aprinse o lumină. Selecţia Kivuma. Asta era cheia. Poate chiar drumul către tabăra secretă unde o ţineau pe Thea. Dacă voia să o salveze, trebuia să lupte. Trebuia să câştige.

Când zorii se iveau deasupra oceanului, o voce l-a trezit.

— Ridică-te, blondule. E ziua selecţiei. Haide, dacă vrei să trăieşti.

Bill se ridică încet. Mâinile îi tremurau, dar în ochi avea foc.

Era gata.

Lumina tremura pe pereţii de piatră ai beciului. O lampă cu gaz, agăţată de o grindă de lemn, proiecta umbre lungi şi contorsionate peste trupurile prizonierilor. În zori, un grup de bărbaţi în robe albe, cu feţele acoperite, coborâră scările lente, păşind ca nişte preoţi ai unei religii străvechi şi nemiloase.

Unul dintre ei, evident conducătorul, purta o mască aurită sub care se auzea un glas gros, tradus imediat de un tălmaci cu accent indo-arab:

— Aceştia sunt lotul 12. Provenienţă: continentală, rasă mixtă, stare: bună. Urmează selecţia.

Bill simţi că fiecare cuvânt al tălmaciului îi tăia carnea. Fuseseră reduşi la „lot”, la „provenienţă”, la „stare”. O roabă, o capră, un sac de cafea.

Câte doi erau scoşi afară din beci şi duşi printr-un coridor întunecat, dincolo de o poartă de fier unde nu mai puteau fi văzuţi. Ce se întâmpla acolo, rămânea în mister. Dar după zece minute, se întorceau... sau nu se mai întorceau deloc.

Când veni rândul lui Bill şi Sam, fură conduşi pe o alee pietruită şi opriţi în faţa unei cortine de catifea neagră. Un zgomot slab se auzea dincolo murmur de voci, clinchet de pahare, strănuturi reprimate. Erau acolo oameni

puternici, bogaţi. O lume invizibilă care cumpăra ce nu putea cuceri.

Cortina se dădu la o parte. În faţa lor se deschise o sală scundă, cu ziduri din cărămidă arăbească. Pe margini, aşezaţi pe perne scumpe, stăteau bărbaţi în turbane, în fracuri, unii cu monoclu, alţii cu ochelari fumurii. O femeie în voaluri violet inspecta cu lupa o prizonieră slabă, trasă de păr de un paznic.

— Lotul 12-B, zise tălmaciul. Forţă brută. Provenienţă: America de Nord. Posibil antrenat militar.

Bill făcu un pas înainte.

— Mă numesc Bill Gazon. N-am de gând să fiu vândut ca un animal!

Un freamăt se stârni. Masca aurită se ridică în picioare.

— Cine e el?

— Am auzit de numele lui... şopti o voce din umbră. A stricat afaceri în Macao, în Batavia. Poate fi valoros... sau periculos.

În acel moment, un om se apropie de Bill. Părea arab, dar ochii lui negri ascundeau altceva. Avea o voce joasă şi o ţinută de ofiţer retras. Se opri în faţa lui şi spuse doar atât:

— Ai o soră?

Bill încremeni.

— Ce-ai spus?

— O fată blondă, ochi albaştri. A trecut pe aici acum trei săptămâni. I s-a pierdut urma în Ceylon. Dacă vrei să trăieşti şi s-o mai vezi, nu mai deschide gura. Ne vom mai întâlni.

Se întoarse şi plecă fără să-şi spună numele.

Bill şi Sam fură împinşi înapoi în coridor, dar acum focul speranţei pâlpâia din nou în sufletul lui. Thea era vie. Fusese acolo. Şi poate, poate, acel necunoscut nu era duşman.

Dar ce plan avea? De ce îi oferise acel indiciu?

În închisoarea de sub Zanzibar, nimic nu era întâmplător. Fiecare vorbă, fiecare tăcere avea un preţ.

Iar timpul se scurgea cu fiecare lot vândut, şansele de a o regăsi pe Thea se topeau ca ceara sub soarele Africii.

Odată întorşi în celula principală, Bill şi Sam au fost aruncaţi din nou lângă zidul umed, cu mâinile legate şi picioarele încă dureroase de la fiarele grele. Dar în sufletul lor, gândurile clocoteau. Cine era omul acela? Cum de cunoştea ceva despre Thea? Şi mai ales, de ce i-ar fi ajutat?

— Ai observat ceva la el? întrebă Bill, încercând să pară calm.

— Mergea ca un militar, zise Sam. N-avea ochi de călău, ci de strateg. Mirosea a pericol... şi poate a salvare.

Bill încuviinţă. Ştia instinctiv că acel bărbat nu era un simplu client al pieţei de sclavi. Poate lucra sub acoperire. Poate făcea parte dintr-o reţea de rezistenţă. Sau poate... era doar un alt vânător de recompense.

În următoarea dimineaţă, în temniţă se aduse un grup nou de prizonieri: cinci femei tinere, dintre care una vorbea germană, alta portugheză şi trei aveau accent rusesc. Toate păreau istovite, cu hainele zdrenţuite, dar ochii lor erau limpezi şi plini de spaimă. Una dintre ele, cu părul tuns scurt şi umeri de sportivă, îl fixă direct pe Bill.

— Tu eşti Gazon?

— Depinde cine întreabă.

— Mă cheamă Anja. Vin de la Rangoon. Am auzit de tine de la o prietenă... care-a fost cu Theea.

Bill îşi încleştă pumnii.

— Theea? Spune-mi tot.

— N-am timp. Am fost vândută deja. Plec în zori pe un cargobot spre Madagascar. Dar ascultă: Theea era vie când am văzut-o ultima dată. A fost separată de noi, dusă într-un loc „special”. Se zice că cineva important a plătit pentru ea un preţ enorm... un japonez. Asta e tot ce ştiu.

— Un japonez?! întrebă Sam, încruntat.

— Kenzo... zise Anja încet. Aşa l-au numit.

Un fior îngheţat coborî pe spinarea lui Bill.

Kenzo! Acelaşi demon care le distrusese viaţa în

Batavia, care-i urmărise în Bangkok, care aproape îl ucisese pe Sam în Macao. Dacă era într-adevăr Kenzo în spatele acestei reţele, atunci Thea era în mare pericol.

Dar până acum nu aveau nicio informaţie nici despre prietenii lor, Ron Stilwell şi cealaltă inimoasă fată, prietena Thea-ei Iwana Barrowa. Nu se îndoia că piratul Valladores îi vânduse cu profit şi pe aceştia. Deocamdată se putea considera mulţumit că nu fusese despărţit şi de SAM, credinciosul său prieten american, de culoare.

După-amiaza, paznicii veniră din nou şi îi luară doi câte doi din celulă. Femeile fură duse primele. Strigătele Anjei se auziră doar câteva secunde, apoi fu tăcere.

Apoi, Bill şi Sam fură urcaţi pe puntea unei nave mici, cu panouri de lemn închise, deghizată în vas de pescuit. Vaporul era vopsit în verde pal, cu o mică cabină de comandă în spate şi o cârmă din bronz. Purtau cagule negre, iar în jurul lor erau patru paznici înarmaţi cu puşti vechi Lee-Enfield, dar cu degetul pe trăgaci.

Nimeni nu rostea un cuvânt.

Când în sfârşit vasul acostă, se aflau într-un golf strâmt, cu ape tulburi şi mangrove înalte, pe o coastă care semăna cu o pictură dintr-un vis febril: vegetaţie tropicală, păsări în culori stridente, un turn în ruine într-o parte şi un sat de colibe de cealaltă.

Fuseseră aduşi în inima insulei.

Fuseseră aduşi în locul în care oamenii dispăreau fără urmă.

Un lanţ ruginit le atârna de glezne în timp ce păşeau printre stânci, spre o construcţie masivă din piatră neagră: o închisoare secretă, folosită de negustorii de sclavi de secole. Când uşa grea se deschise, Bill ştia că timpul se scurgea. Şi ştia, din toată inima, că în acel loc, Thea fusese cândva.

Pe un zid, cineva zgâriase cu o piatră două litere: T.G.

Era semnătura surorii lui. Era încă vie.

***

CAPITOLUL 3
Umbre în cetatea sclavilor

Cetatea era tăcută. Zidurile ei groase, din piatră neagră, înnegrite de mucegai şi fum, păstrau un miros greu de apă stătută, sudoare şi moarte. Era o fortăreaţă veche, construită în secolul al XVIII-lea de arabii care stăpâniseră odinioară Zanzibarul şi folosită, generaţie după generaţie, ca depozit viu de carne umană.

Bill şi Sam fuseseră încarceraţi într-o celulă boltită, cu gratii de lemn întărit cu fier şi cu podeaua săpată direct în stâncă. Peste noapte, şobolani le treceau peste glezne şi un lichid suspect picura din tavanul scund. În loc de pat, o saltea de paie putrede. În loc de hrană, un terci fără gust şi o cană cu apă tulbure.

Zilnic, un paznic tăcut, cu un chip întunecat şi mustăţi răsucite, deschidea vizeta şi arunca mâncarea ca pentru

animale. Nu rostea un cuvânt. Avea un tatuaj cu un cap de mort pe încheietura mâinii stângi.

— Frumos hotel tropical, murmură Sam cu sarcasm, molfăind terciul.

— Aici nu vorbim. Ascultăm. Asta-i prima regulă, zise Bill. Cineva ne urmăreşte.

Avea dreptate.

Pe coridoarele de piatră, se auzeau paşi rari. Uşi grele trăgeau scârţâituri. Şoapte în arabă, swahili, poate chineză. Apoi, în miezul unei nopţi sufocante, vizeta se deschise brusc şi ochii reci ai necunoscutului din licitaţie apărură din nou.

— Dacă vreţi să trăiţi, veţi juca dublu, zise vocea. Dacă nu... veţi muri. Simplu.

— Ce vrei de la noi? şopti Bill.

— Războiul nu e ce pare. E o licitaţie între imperii. Şi voi sunteţi… pachetul de probă.

Ochii dispărură. Vizeta se închise. Tăcere.

A doua zi, li se permisese pentru prima oară să iasă afară, sub pază strictă, într-o curte interioară. Pereţi înalţi de piatră, vegetaţie sufocată, două turnuri de observaţie şi o fântână în mijloc, uscată de zeci de ani. Pe margine, o femeie învăluită într-un voal verde le aruncă o privire scurtă şi-apoi plecă. Pe un perete, cineva scrisese cu cărbune:

Qasr al-Abd: Palatul sclavilor.

În jur, alţi prizonieri: un italian slab şi palid, cu mâinile tremurânde; o tânără de culoare cu ochi mari şi speriaţi; un bărbat cu o mască de metal pe faţă. Nimeni nu vorbea. Toţi se fereau să se privească.

Sam îşi încleştă pumnii.

— Dacă nu ieşim curând de-aici, vom deveni nebuni, murmură.

Bill observă atunci o uşă mascată, aproape invizibilă, într-un zid lateral. Nu fusese deschisă niciodată. Dar avea urme proaspete de nisip pe prag. Şi o amprentă de pantof occidental.

— Cineva intră pe-acolo. Şi cineva n-a fost crescut aici, zise el.

În acea noapte, în loc de terci, vizeta aduse un bileţel:

„Tunelul porneşte de sub fântână. Doi paşi spre nord, cinci spre vest. La ora a treia după miezul nopţii. Singuri.”

Bill arătă biletul lui Sam.

— Jocul a început.

***

La ora trei, în mijlocul curţii, vântul adia slab şi cerul era negru, fără lună. Cei doi coborâră pe burtă spre fântână, evitând fascicolul lanternelor din turnuri. Cu mâinile goale, zgâriară solul pietros. La al cincilea pas spre vest, degetele lui Bill atinseră o placă mobilă.

Un capac de piatră se ridică încet. Dedesubt: un tunel îngust, întunecat şi rece ca mormântul.

— Doamne-ajută, zise Sam. Dacă murim aici, sper măcar să nu fie de plictiseală.

Coborâră în genunchi, în întuneric. Pe pereţi erau urme de mucegai. Sub mâini, nisip umed. Şi undeva în faţă... paşi. Sau ecouri?

Tunelul ducea undeva. Poate spre libertate. Poate spre moarte. Poate spre Thea.

Tunelul se îngusta pe măsură ce înaintau. Tavanul scădea până la nivelul umerilor, obligându-i să se târască în patru labe. Deasupra lor, pereţii plângeau cu picături de apă rece. Mirosul de pământ vechi, rânced şi amestecat cu urme de kerosen, le înţepa nările.

— Acest loc n-a mai fost folosit de zeci de ani, şopti Bill, cu o senzaţie stranie în ceafă.

Deodată, o rază slabă de lumină alunecă de undeva din tavan. Ajunseră într-o încăpere scundă, boltită, cu o masă masivă de lemn în mijloc, prăfuită. Pe pereţi, rafturi de arhivă, cu registre vechi, cutii de fier şi hărţi agăţate în cui. Totul era acoperit de pânze de păianjen, dar cineva fusese acolo recent: un dosar era deschis.

Bill îl trase spre el. Pe copertă scria, în engleză:

„Lot 17: Europeni: femei, preţ special. Provenienţă:

India, Indochina, Sumatra. Client: Chao Fa Long, Bangkok.”

Frunzele de hârtie îngălbenite tremurau în mâna lui. Apoi, un nume sărit din pagină îl lovi în stomac ca un pumnal:

„Subject No. 11: Thea Gazon. Caracteristici: tip caucazian, blondă, ochi albaştri-verzui. Vândută în licitaţia de noapte. Destinaţie: Hainan (provizoriu).”

— Thea... a fost aici... şopti el, iar Sam îi citi în ochi amestecul de groază şi furie.

În colţul opus, un dulap de metal ruginise complet. Sam trase de el cu un icnet şi uşa scârţâi. Înăuntru: o lanternă cu gaz, o hartă mare a insulei Zanzibar, şi o serie de etichete din fildeş, cu simboluri sculptate. Fiecare etichetă avea un cod: *D-5*, *F-2*, *X-9*.

Bill luă una dintre ele. Pe verso, scria:

„Tunel de evadare, ieşire spre micul golf Kiwengwa.”

— Avem o şansă, spuse el. Dar suntem singuri.

Ieşind din arhivă, înaintară pe alt tunel, în pantă ascendentă. Trecuseră deja de două galerii laterale, una prăbuşită, alta plină cu şerpi. La un moment dat, zidul se subţie şi un grilaj de fier apărea în faţă. Dincolo de el, lună plină, valuri şi o plajă pustie.

— Gata, ieşim! murmură Sam.

Dar în acel moment, o umbră masivă le blocă trecerea. O lanternă fu ridicată şi lumina le izbi ochii. În faţa lor, cu o sabie în mână şi o voce joasă, apăru paznicul cu tatuajul capului de mort.

— Închideţi uşa, spuse el calm. Nu sunteţi pregătiţi.

Bill se pregătea de luptă, dar vocea omului se schimbă brusc:

— Dacă ieşiţi acum, veţi muri împuşcaţi în cinci secunde. Dacă rămâneţi... vă pot ajuta. Eu am fost sclav. Acum sunt paznic. Dar nu pentru totdeauna.

— Cine eşti tu? întrebă Bill.

— Numele meu nu contează. Dar vreau răzbunare. Şi voi doi sunteţi cheia.

Umbra se dădu într-o parte. În spatele lui, o trăsură mică aştepta, trasă de un cal costeliv. Pe ea, două butoaie goale şi o pătură groasă. Paznicul le făcu semn.

— Dacă aveţi curaj, urcaţi. Vă scot din cetate. Dar după aceea... sunteţi pe cont propriu. Şi ea... e departe deja.

— Unde?

— Hainan. Şi mai departe. Poate în inima Asiei. Poate în mâinile Dragonului.

Cei doi urcară în tăcere. Trăsura se puse în mişcare pe un drum de piatră îngust, printre palmieri şi ziduri vechi. Din turnuri, gloanţele luminau cerul. Alarma fusese dată.

Bill strânse din dinţi.

— De azi înainte, nu mai suntem doar fugiţi. Suntem vânători.

CAPITOLUL 4
În ghearele dragonului

Timpul devenise o noţiune fără sens pentru Ron Stiliwel. Zidurile de piatră, ude şi mucegăite, ale celulei sale nu lăsau să pătrundă niciun fir de lumină, iar hrana, adusă când şi când de un temnicer mut, nu respecta vreo oră anume. Trei zile, poate patru, sau o veşnicie, atât trecuseră de când fusese smuls din rândul prietenilor săi şi aruncat în adâncul acelei închisori. Ultima imagine a fost chipul Theei, palid şi speriat, întors spre el peste umăr, în timp ce gardienii o târau departe, alături de Iwana Barrowa.

Ron nu era omul care să cedeze. Fost cercetaş, aventurier şi scafandru, iar în ultima vreme un aviator iscusit, luptător în Spania, crescuse în jungla pericolelor. Şi acum, în acest cavou al deznădejdii, îşi păstra luciditatea. De trei nopţi lucra cu un cui ruginit la slăbirea zăbrelelor de la aerisire. A patra noapte îi aduse

izbăvirea.
Cu mâinile însângerate şi spatele lipit de tavanul scund, Ron se strecură prin orificiul deschis şi porni pe burtă de-a lungul unui tunel de ventilaţie, construit probabil de sclavi ai altor epoci. Şerpuia prin întuneric, la câţiva paşi de moarte. Din când în când, trebuia să se oprească, să-şi ţină respiraţia şi să asculte. Apoi, tăcerea absolută îl împingea mai departe, până când ajunse la o deschidere.
În faţa lui se întindea curtea interioară a fortului. Dincolo de ea, portul secret. O jumătate de duzină de bărci transportau încărcături suspecte spre o corabie cu pavilion asiatic, negru, pe care se răsfăţa sfidător, un dragon roşu.
Ochii lui Ron se îngustară. Printre siluetele îndoielnice care urcau pe rampă, zări două figuri binecunoscute: Thea şi Iwana. Amândouă înfăşurate în mantii grele, păzite de doi indivizi cu tunici lungi, înarmaţi cu suliţe cu vârf dublu. Un al treilea personaj, îmbrăcat în galben auriu, cu faţă palidă şi un evantai negru pe care-l ţinea deschis în dreptul gurii, părea să le supervizeze îmbarcarea.
Ron strânse pumnul. Era mandarinul despre care auzise şoapte în celulă, agent al **Cobrei de Jad**, un monstru rafinat şi periculos. Fetele erau pierdute, dacă nu acţiona imediat.
Fără să stea pe gânduri, Ron se strecură printre umbrele zidurilor, trecu de două colţuri de gardă şi se îndreptă spre spatele clădirii unde fusese închis. Avea o singură şansă: să-i regăsească pe Bill şi Sam şi să scape împreună. Mai târziu, urmărirea fetelor avea să devină misiunea vieţii lor.
În zori, când primele raze ale soarelui mângâiau acoperişurile cetăţii, Ron se prăbuşi într-o peşteră mică, unde se ascunseseră şi ceilalţi. Când îl văzură, Bill şi Sam tresăriră de uimire.
— Ron?! Dar cum ai...?

— Mai târziu, şopti acesta. Am veşti. Fetele... au fost luate. Pe mare. Asia. Dragonul a muşcat deja...

Bill îşi încleştă maxilarul. Sam trase adânc aer în piept.

— Atunci plecăm după ele, spuse Bill cu o voce joasă. Nu contează cât de departe.

— Şi nu oricum, completă Ron. Am luat o hartă şi ceva documente din biroul comandantului. Există o rută clandestină spre continent. Prin Mombasa.

— Să nu mai pierdem nicio clipă, spuse Sam. Cu cât întârziem, cu atât urmele lor se şterg.

Astfel începu o nouă fugă, de data aceasta nu pentru libertate, ci pentru salvare. La orizont se profila deja o altă lume, mai periculoasă, mai sofisticată, o lume a Dragonului de Jad, unde niciun pas nu era sigur şi nicio promisiune nu era fără preţ.

***

Drumul spre Mombasa începu înainte de zori, când cerul abia se limpezea de umbrele nopţii. Cei trei prieteni se strecurară din peştera care le oferise adăpost şi, folosind poteci cunoscute doar de pescari şi traficanţi locali, se îndreptară spre sud, paralel cu linia ţărmului.

Pădurile de mangrove se împleteau cu dune de nisip alb, iar aerul devenea tot mai umed şi dens pe măsură ce coborau spre tropice. În depărtare, marea sclipea în nuanţe de smarald şi indigo, iar păsări cu penaj aprins ţipau deasupra golfuleţelor ascunse.

— Asta e altă lume, mormăi Sam, ştergându-şi fruntea. Niciodată n-am văzut atâta frumuseţe în atâta pericol.

Ron se opri şi arătă spre o colină joasă.

— Dincolo e un mic sat de pescari. Pot avea o barcă pregătită pentru noi diseară, dacă nu ne prind până atunci.

— Atunci să fim ca umbrele, spuse Bill. Să nu ne vadă nimeni.

Ajunseră în sat pe înserat, după o zi întreagă de mers, de ocoliri, de tăceri. Însă chiar în mijlocul pieţei de peşte, unde se opreau să cumpere ceva hrană, îi aştepta o surpriză.

Un bărbat înalt, cu turban verde şi o mantie largă, părea să îi urmărească. Se prefăcea că vinde scoici, dar mâna lui dreaptă păstra un pumnal cu mâner de jad, identic cu cel găsit în fortul piratului Valladores.

Bill îl zări primul. Făcu un semn discret, şi cei trei se despărţiră printre tarabe. Sam se făcu nevăzut după o căruţă cu saci de sare, iar Ron intră într-un gang dintre două colibe.

Urmă o goană fulgerătoare, prin cotloane şi străduţe întortocheate, printre copii care jucau cu mingi din cârpe şi câini flămânzi care lătrau confuzi. Un glonţ şuieră pe lângă capul lui Bill, ricoşând într-o placă de metal.

— Ne-au prins urma, strigă el printre dinţi.

Dar norocul nu-i părăsise. Un bătrân negustor, care vindea statuete din abanos, le făcu semn disperat şi le deschise o trapă ascunsă între sacii cu mirodenii. Fără să ezite, se strecurară înăuntru.

— Aveţi prieteni periculoşi, murmură bătrânul. Am cunoscut cândva pe cineva ca voi. Tot aşa căuta pe cineva drag...

— Pe cine? întrebă Bill, dar bătrânul închise trapa şi le făcu semn să tacă.

În încăperea subterană, întunecată dar răcoroasă, găsiră un vechi jurnal de bord, îngălbenit şi scris în limba portugheză. Ron, care cunoştea ceva din dialectul vechi de navigatori, traduse câteva rânduri:

— *„... fetele sunt duse în larg, către Macao. Acolo, Dragonul le păzeşte. Numai cei cu sânge curajos pot*

trece poarta de jad...”

— Macao, mormăi Sam. Ăsta e un indiciu preţios.

— Şi o destinaţie terifiantă, adăugă Bill. Dar înainte să pornim spre Asia, trebuie să ajungem la Mombasa. Acolo poate ne putem urca într-o navă.

— Şi să găsim aliatul meu, spuse Ron. Am un contact printre marinarii de pe ruta Zanzibar–Colombo.

A doua zi, la răsărit, părăsiră adăpostul şi urcară în barca promisă. Lăsară în urmă ţărmul periculos şi se îndreptară pe o mare netedă, cu briza caldă în plete şi cu hotărârea aprinsă în priviri.

La orizont se profila deja Mombasa cu acoperişurile ei plate, porturile mirosind a mirodenii şi corăbii grele legănându-se în valuri. Un oraş cu o mie de ochi, o mie de voci şi, poate, cu un drum către Dragon.

***

CAPITOLUL 5
Mombasa, oraşul porţilor interzise

Corabia de pescari cu care porniseră din satul ascuns părea o jucărie pe valurile din ce în ce mai înalte ale Oceanului Indian. Vântul se înteţea, iar cerul căpătase o nuanţă fierbinte, metalică, semn de furtună. Dar până seara ajunseră în faţa oraşului Mombasa, unde acoperişurile joase de lut şi cupolele minaretelor se întindeau ca o dantelărie pe fundalul purpuriu al apusului.

Bill, Sam şi Ron coborâră în tăcere, amestecându-se printre negustorii care îşi trăgeau mărfurile în căruţe scârţâitoare. Atmosfera era densă, fierbinte, plină de mirosuri contradictorii: scorţişoară, peşte uscat, piele tăbăcită, fum de narghilea.

— Nu ne putem permite greşeli aici, murmură Ron. Dacă oamenii Cobrai de Jad ne recunosc, suntem pierduţi.

Străbătură străzile aglomerate cu capetele plecate, până ajunseră într-un cartier de la marginea portului, unde clădirile erau dărăpănate, vopsite în culori vii, dar decolorate de soare. Un han cu firma scorojită „La Şarpele de Apă” le atrase atenţia.

Acolo, Ron se întâlni cu un bărbat cu turban alb, pielea arsă de soare, cu ochi mici şi agili, pe nume Malik.

— Malik a lucrat pentru consorţiul lui Valladores, explică Ron. Dar a fost trădat şi aproape omorât. Acum vinde informaţii.

Malik îi privi atent.

— Căutaţi pe cele două femei? Blonde? Una mai matură, cealaltă tânără şi furioasă?

Bill încleştă pumnii.

— Unde sunt?

— A trecut o săptămână. Au fost duse pe nava *Golconda*, sub pavilion japonez. Acum trei zile a plecat spre nord-est... spre Macao. Încărcătura era... rară şi păzită. Foarte păzită.

— Le-a vândut deja, spuse Sam cu voce joasă.

— Nu încă. Întâi trebuie să treacă de o inspecţie secretă. O staţie de tranzit. Am auzit zvonuri despre un loc între Zanzibar şi Ceylon... o insulă care nu apare pe hărţi. Se numeşte Ba Naakar. Acolo, Dragonul îşi alege trofeele.

Malik scoase un fragment de hartă maritimă, ruptă şi pătată. Un cerc era desenat cu cerneală roşie în largul coastei Africii.

— Dacă aveţi un vapor, sau puteţi urca pe vreun cargobot, poate o prindeţi. Dar vă spun: e o cursă cu moartea.

Bill ridică privirea. În ochii lui nu mai era teamă, ci doar voinţă.

— Vom merge oriunde. Niciun Dragon nu poate învinge trei oameni hotărâţi.

Malik rânji trist.

— Atunci mergeţi la cheiul 11. Căpitanul Sefu ar putea să vă ia. Dar vă cer un sfat: dacă ajungeţi pe Ba Naakar... nu atacaţi noaptea. Insula prinde viaţă atunci. Şi nimic viu nu iese de acolo după miezul nopţii.

În acea noapte, Bill, Sam şi Ron păşiră pe puntea vaporului *Matabele*, un cargobot ruginit cu miros de motorină şi lemn ud. Lăsau în urmă Mombasa, oraşul-portal, şi porneau într-o cursă contra cronometru, cu inima arzând de o singură dorinţă: să le salveze pe Thea şi pe Iwana Barrowa din ghearele Dragonului.

La orizont, norii se învârteau ca nişte făpturi negre, iar marea, în loc să-i sperie, le părea un aliat. Pentru că nu aveau de gând să se oprească.

Niciodată.

Fiecare volum
cuprinde o povestire completă !

